

nih i zato Stjepan Radić u programu seljačke stranke od 1921. traži sveopće osiguranje, tako da nitko bez svoje krivnje ne ostane bez sredstava za život.

Kao i političku, tako i ekonomsku demokraciju nalazimo najdosljednije provedenu u seljačkoj zadrugi, naročito u onom njenom obliku koji u Hrvatskom Zagorju i drugim nekim krajevima nazivlju skupćina. U takvom tipu kućnih zadruga postojala je potpuna politička i ekonomska demokracija. U skupćini je vlast bila u rukama svih domara, a izabrani gospodar i gospodarica nisu uživali nikakvih posebnih prava — bili su jednaki ostalima. Tu je vrijedilo načelo: »tko nije pri djelu, nije ni pri jelu«. Ali je rad bio tako podijeljen, da se je vodilo računa o fizičkim mogućnostima i o umnim sposobnostima, a naročitu zaštitu su uživala djeca i starci bez razlike spola, zatim trudne žene i porodilje.

Najveća zapreka ostvarenju seljačke države bila su uvijek ona gospoda, koja su tuđe misli i svoje interese pretpostavljala potrebama, željama i shvaćanjima puka, a naročito seljaštva. Zato ideolozi seljačkog pokreta i naglašavaju, da je seljaštvo narod, a to ne znači drugo, nego da duhovna i materijalna dobra najširih narodnih slojeva moraju biti mjerilo i putokaz opće narodne politike.